

MODERN GREEK A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
GREC MODERNE A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
GRIEGO MODERNO A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 22 May 2006 (morning)
Lundi 22 mai 2006 (matin)
Lunes 22 de mayo de 2006 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Σχολιάστε ένα από τα ακόλουθα κείμενα:

1 (α)

Κολλητά στον τοίχο του κλειστού καφενείου περπατούσα και κοίταζα πότε μπροστά μου το σκοτεινό δημόσιο πάρκο και πότε ψηλά, στο θόλο τ' ουρανού, κάτι ξέφτια σύννεφου να ξεσέρνουν την άκρη του παγωμένου φεγγαριού γιατί είχε κάμποση ώρα που στον ουρανό ένα δρεπάνι φεγγαριού έστεκ' ακίνητο, σαν απειλή

5 πάνω απ' το πάρκο. Και, πώς γίνεται καμιά φορά στα όνειρα, όπου το φως μοιάζει πολύ με χιόνι, έτσι κι εκείνη τη στιγμή, το χιόνι που σκέπαζε την πλαγιά έμοιαζε πιο πολύ με φως· μ' ένα φως εκτυφλωτικό που φανέρωνε τα πάντα εκεί γύρω, αλλά εγώ δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς. Έπρεπε να προχωρήσω. Να φτάσω ως το δέντρο για να συναντήσω εκεί την Αλεξάντρα. Θα 'πρεπε όμως και να μη μας δει κανείς, πράγμα που

10 μ' αυτά τα δεδομένα ήταν δύσκολο, αφού το σκηνικό εκείνης της νύχτας έμοιαζε να 'ναι καμωμένο πιο πολύ για να φανερώσει, παρά για να κρύψει.

Με το σφυγμό στις φλέβες μου ν' αλλάζει ξαφνικά ρυθμό, άρχισα ν' ανεβαίνω την πλαγιά.

Ο τόπος γύρω έμοιαζε με μυθικό πουά, καθώς το άσπρο του χιονιού

15 εναλλασσόταν με το μαύρο των δέντρων κι εγώ, στο κέντρο αυτού του εφιάλτη, πλησίαζα, αμετάκλητα, στον τόπο της συνάντησης.

Μετ' από λίγα βήματα είδα την Αλεξάντρα. Ακουμπισμένη, την είδα, στον κορμό, λες κι ήταν ένα με το μαύρο δέντρο. Ακίνητη και σιωπηλή περίμενε εκεί μονάχη.

Εμένα περίμενε —ένα παιδί— με σοβαρότητα μεγάλη. Γιατί τί ήμουνα στ' αλήθεια

20 τότε; Ένα παιδί ήμουν, αφού κι αυτό, ακόμη, που γινότανε εκείνη τη στιγμή στ' αλήθεια, πιο πολύ το φανταζόμουνα παρά το ζούσα.

Φαίνεται πως κατά βάθος δεν το πίστευα ότι η Αλεξάντρα θα 'βρισκε, τελικά, το θάρρος να το κάνει. Θα 'χε, δηλαδή, τη δύναμη να μπει μονάχη της στο άλσος και να με περιμένει μες στην άγρια νύχτα. Κι ήταν περίεργο, γιατί πριν φύγω απ' το σπίτι μου

25 γι' αυτό το ραντεβού, όλα μου φαίνονταν απλά. Είχα κάνει, μάλιστα, και κάτι πρόβες από μέσα μου, για το τι στάση, ας πούμε, θα κρατούσα: τι ύφος θα 'χα, μ' άλλα λόγια, εκείνη τη στιγμή που θα την συναντούσα.

Φανταζόμουνα, λοιπόν, την κλίση του κεφαλιού που θ' αναδείκνυε τις πιο καλές γωνιές, όπως και το τρικ με την κίνηση του δεξιού φρυδιού έτσι, ακριβώς, όπως

30 κατάφερνα να το πετυχαίνω κάποιες στιγμές που χρειαζόταν: λίγο πιο υψωμένο απ' τ' αριστερό, με μια καμπύλη ελαφρά ειρωνική, που την εποχή εκείνη απέδιδε τα μέγιστα.

Μια πλαστή εικόνα αυτοπεποίθησης και γοητείας οικοδομούσα, όση ώρα βάδιζα προς το σημείο της συνάντησης, μα όταν έφτασα εκεί όλα κατέρρευσαν μεμιάς. Ήταν σαν να 'χα φορέσει για την περίπτωση ένα ρούχο φανταχτερό αλλά κακοραμμένο που,

35 ξαφνικά, σκάλωσε κάπου, ξηλώθηκε, κι απόμεινα γυμνός απέναντί της. Και δεν ήταν η άγνοια ούτε η συστολή που μ' έκανε να νιώθω έτσι. Παρόλο που ήμουνα στα δεκαεφτά, την εποχή εκείνη, είχα, ήδη, κάμποσες σχέσεις με κορίτσια. Όχι, δεν ήτανε αυτός ο λόγος, ήτανε κάτι πιο βαθύ κι ακατανόητο.

40 Την είδα, ξαφνικά στο φως του φεγγαριού ακουμπισμένη στον κορμό του δέντρου ήρεμα, και μου φάνηκε πως ήταν η συνέχειά του. Ότι το σώμα της ήταν του δέντρου ο κορμός κι είχε τις ρίζες της βαθιά στο χώμα. Κάτω απ' το χιόνι, μου φαινόταν, πως συνέχιζαν τα πόδια της και δρόμο ανοίγανε στα μυστικά του βάθι.

45 Και την πλησίασα, λοιπόν, χωρίς να πω ούτε μια λέξη. Την κοίταξα από πολύ κοντά, σχεδόν την ακούμπησα, μ' αυτή στεκότανε εκεί αμίλητη, σαν να μη μ' έβλεπε καθόλου.

50 Σαν να κοιτούσε κάπου προς τα πίσω μου, μου φάνηκε, έτσι που στιγμιαία νόμισα πως είχε γίνει κάποιο λάθος. Ότι δεν ήταν, τελικά, η Αλεξάντρα εκείνο το κορίτσι. Αυτή που έστεκε απέναντί μου, μες στη νύχτα, έμοιαζε με στοιχειό: με κάποιο ήρεμο στοιχειό της γης. Μια σιωπηλή, πανάρχαια γυναίκα ήταν, κι εγώ, απέναντί της —μετέωρος και άναυδος, μ' ένα ερώτημα μεγάλο εντός μου— μη γνωρίζοντας ποιο θα 'ταν το σωστό που θα 'πρεπε να κάνω, αφέθηκα σ' εκείνη τη μαγεία που με τύλιξε και, σαν μικρό παιδί που νύσταζε, έγειρα, ξάφνου, το κεφάλι μου αδέξια και το ακούμπησα πάνω στο τρυφερό της στήθος.

Από το μυθιστόρημα του Νίκου Χουλιαρά,
Το εργαστήριο του ύπνου (2001)

- Σχολιάστε την ατμόσφαιρα του αποσπάσματος, τα αισθήματα και τον τόνο του αφηγητή
- Σχολιάστε τις εικόνες του αποσπάσματος
- Σχολιάστε τη λειτουργία της φύσης στο απόσπασμα
- Τι σας εντυπωσίασε περισσότερο στο κείμενο αυτό; Δικαιολογήστε τις απόψεις σας

1 (β)

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καλοκαίρι
 ή γαλάζια προκυμαία θὰ σὲ φέρει
 καλοκαίρι
 5 καρεκλάκια πετονιές μὲς στὸ πανέρι
 μὲς στὴ βόλτα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ποὺ μᾶς ξέρει
 καλοκαίρι
 πλάι στὰ μέγαρα, στὶς τέντες μὲ τ' ἀγέρι
 καλοκαίρι
 10 μὲ χρυσοὺς ἀνεμιστῆρες μεταφέρει
 τὴ βανίλια μὲ τὸν δίσκο του στὸ χέρι
 τὴν κοψιὰ μιᾶς προτομῆς μὲς στὸ παρτέρι
 καλοκαίρι
 μ' ἀνοιχτὸ πουκαμισάκι στὰ ἴδια μέρη.

Καλοκαίρι
 15 μὲ μισόκλειστες τὶς γρίλιες μεσημέρι
 καλοκαίρι
 καθρεφτάκια καὶ μιὰ θάλασσα ποὺ τρέμει
 στὸ ταβάνι καὶ τοὺς γύψους μεσημέρι
 καλοκαίρι
 20 μὲ τὸν κοῦκο μὲς στὰ πεῦκα καὶ τ' ἀμπέλι
 καλοκαίρι
 στόμα ὑγρὸ μικροὶ λαγόνες καλοκαίρι
 μὲ τὴ φέτα τὸ καρπούζι στὸ ἓνα χέρι
 μὲ φιλιὰ μισολιωμένα καλοκαίρι
 25 καλοκαίρι
 λίγες φλοῦδες στῆς κουζίνας τὸ μαχαίρι.

Καλοκαίρι
 τοῦ σκυμμένου θεριστῆ τοῦ τυφλοχέρι
 καλοκαίρι
 30 μὲ βαριὰ μοτοσικλέτα μὲς στὰ σκέλη
 τοὺς φακοὺς του ἀνάβει μέρα μεσημέρι
 καλοκαίρι
 ὅλο πίσσα καὶ κατράμι καλοκαίρι
 καλοκαίρι
 35 μὲ τὸν ρόγχο τοῦ αἶρ κοντίσιον μεσημέρι
 φαλακροὶ μὲς στὶς σακκοῦλες μας σὰν γέροι
 ἐκεινοῦ μὲ τ' ἄσπρο κράνος ποὺ μᾶς ξέρει
 καλοκαίρι
 μιὰ ὀσμὴ νεκροθαλάμου καλοκαίρι.

40 Καλοκαίρι
στην ἀρχὴ σὰν ἔγχρωμο ἔργο στὴν Ταγγέρη
ἀλλὰ ἐν τέλει
μὲ τοῦ κάτω κόσμου τὸ ἔγκαυμα στὸ χέρι
τὴ λαχτάρα του στὸν κόσμο περιφέρει

45 καλοκαίρι
στὸν χαμό του ὀδηγημένο καὶ τὸ ξέρει
καλοκαίρι
τόσο ὄριμο πὺ πέφτοντας προσφέρει
μιὰ πλημμύρα τῶν καρπῶν, στάρι καὶ μέλι

50 στὸν σπασμό του τὸ ἀπόλυτο τὸ ἀστέρι
καλοκαίρι
μὲς στὰ κόκκινα τῆς δύσης πὺ ἀνατέλλει.

Διονύσης Σαββόπουλος,
στίχοι ἀπὸ τον δίσκο «Το κούρεμα» (1989)
[δημοσιεύτηκε στη συλλογὴ
Ἡ σοῦμα: Διονύσης Σαββόπουλος 1963-2003 (2003)]

- Σχολιάστε τὴν ποικιλία καὶ τὴς ἀντιθέσεις τῆς εἰκονοποιίας
- Σχολιάστε τὴς ιδέες καὶ τὰ συναισθήματα πὺ μεταδίδει τὸ ποίημα
- Σχολιάστε τὸ στοιχεῖο τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἐπανάληψης στο ποίημα
- Τὶ σας ἐντυπώσιασε περισσότερο στο ποίημα αὐτό; Δικαιολογήστε τὴς ἀπόψεις σας